

Varjostuksia II – Speglingar II

Oksateoksia – Kvistinstallationer

LUSTO Suomen metsämuseo ja metsätietokeskus, Punkaharju
23.3.–2.5.1999

Avoinna: ti–su klo 10–17

Oksateokseni koetaan monella aistilla. – Valon ja varjon leikki oksissa ja niiden heittämät varjot. – Alaston, käsittelemätön pinta kutsuu tunnustelemaan puun herkäksi patinoitunutta, silkinhimmeää ja ryppyistä olemusta. – Oksiston lomassa kuiskii tuuli. Vesipisarat valumassa puun pintaa pitkin ja tipahtamassa raskaina maahan. – Puun, manillaköyden ja tervanarun tuoksut. – Kaikki nuo herättävät muistoja ja luovat tunnelmia. Itselleni nousivat mieleen lapsuuden seikkailut metsiköissä.

Aika on teoksissani neljäntenä ulottuvuutena. Kuinka kauan kestää oksien kuivuminen? Milloin jäkälä alkaa kasvaa niiden pinnalle? Missä vaiheessa koivun silkkinen kuori muuttuu paksuksi ja rosoiseksi? Hetken hauraus on aistittavissa.

***Teokseni eivät ole ikuisia.
Tuuli katkoo ja lumi painaa oksat;
niistä on nautittava tässä ja nyt.***

Sain innoituksen oksatöihin opintomatkalteni Japanista. Tutustuin kesällä 1997 kahden ja puolen viikon ajan Kioton ja Tokion vanhaan rakennusperinteeseen; temppelihin, puutarhoihin ja teehuoneisiin. Minuun teki lähtemättömän vaikutuksen japanilaisten suuri perinteen ja luonnon arvostus. Se näkyi myös bambuaitojen rakentamisperinteessä.

Bambusta rakennettuja aitoja käytetään japanilaisissa puutarhoissa rajaamaan, peittämään ja paljastamaan näkymiä. Ne suojaavat katseilta, mutta niillä voidaan myös korostaa paikan merkitystä. Niillä johdatellaan kulkija ja hänen katseensa haluttuun suuntaan.

Aitojen (take-gaki) valmistukseen käytetty materiaali vaihtelee paksuudeltaan paljon; aivan varpumaisista bambun versoista käsivarren paksuisiin tolppiin.

Halusin kokeilla, saisinko tehtyä kotimaisista puulajeistamme jotakin vastaavaa. Toissani olen käyttänyt pihlajaa, koivua, pajua ja paatsamaa.

Anneli Velho 15.3.1999

“Mutta kuten olen todennut aiemminkin, me itämaiset ihmiset luomme kauneutta varjoista, joiden olemme antaneet syntyä sinänsä merkityksettömiin paikkoihin. On eräs vanha laulu, jossa sanotaan: “risuja, keräämme ja kasaamme, syntyy maja, pura se pois, jälleen on peltö”. Sellainen on meidän ajattelutapamme – asia itsessään ei ole kaunis, vaan sitä ovat varjojen kuviot, valohämy, jonka asiat luovat toisiaan vasten.”

Ote Junichiro Tanizakin kirjasta: VARJOJEN YLISTYS
Suom. Jyrki Siukonen, Sulkava 1997